

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Adam Dominik

Protokolant: Artur Pokojński

w obecności Prokuratora Prok. Rejonowej: ---

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 16 października 2015 r. sprawy:

1. P. Ż., urodz. (...) w G., syna Z. i I. z d. J.

oskarżonego o to, że:

I. w dniach 13/14 stycznia 2015 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. M. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci 10 mb rury miedzianej o wartości 753 zł stanowiącej instalację chłodniczą sklepu powodując przy tym uszkodzenie elementu agregatu, tj. skraplacza o wartości 11820,30 zł czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s G. oraz uszkodzenie artykułów spożywczych, tj. dań gotowych, nabrała wędlin o łącznej wartości 3755,03 zł, czym działał na szkodę P. Ł.

- **tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

oraz sprawy

2. Ł. M., urodz. (...) w G., syna F. i J. z d. K.

oskarżonego o to, że:

II. w dniach 13/14 stycznia 2015 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ż. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci 10 mb rury miedzianej o wartości 753 zł stanowiącej instalację chłodniczą sklepu powodując przy tym uszkodzenie elementu agregatu, tj. skraplacza o wartości 11820,30 zł czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s G. oraz uszkodzenie artykułów spożywczych, tj. dań gotowych, nabrała wędlin o łącznej wartości 3755,03 zł, czym działał na szkodę P. Ł.

- **tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

I. P. Ż. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przy czym ustala jako wartość uszkodzonego skraplacza na kwotę 5 742,00 zł, i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje na 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

II. Ł. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przy czym ustala jako wartość uszkodzonego skraplacza na kwotę 5 742,00 zł, i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje na 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec Ł. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza, ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza P. Ż. okres zatrzymania oskarżonego w dniu 14 stycznia 2015 r.;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych: P. Ż. i Ł. M. w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w ten sposób, że zwalnia ich od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, natomiast zasądza od oskarżonych opłatę, której wysokość na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 i 3 oraz art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z dnia 31 sierpnia 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) ustala P. Ż. na kwotę 280,00 (dwieście osiemdziesiąt) zł, zaś Ł. M. na kwotę 220,00 (dwieście dwadzieścia) zł.

Sygn. akt: II K 460/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 października 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz wnioskiem oskarżonego P. Ż., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencji prawnych czynu

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania P. Ż. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że zachowanie oskarżonego odpowiada opisowi zawartemu we wskazanych wyżej przepisach. Bezspornym jest to, że w nocy z dnia 13 na 14 stycznia 2015 roku, oskarżony udał się, wraz z Ł. M., pod sklep (...) przy ul. (...). Tam, wspólnie z drugim z oskarżonych w niniejszej sprawie, dokonał wyrwania miedzianych rur stanowiących element instalacji urządzeń chłodzących (agregatu), utrzymujących temperaturę wewnątrz lodówek sklepowych. Następnie, P. Ż. zabrał miedziane rury i, zauważywszy nadjeżdżający patrol Policji, rzucił się do ucieczki, licząc na utrzymanie się w posiadaniu zabranych przedmiotów, a w dalszej perspektywie – na ich zbycie w skupie złomu. Oskarżony nie miał wobec metalowych rurek jakiegokolwiek tytułu prawnego. Mimo to, potraktował je jak własne i włączył je w skład swego majątku, postępując z nimi tak jak właściciel (dokonał ich przywłaszczenia). Ostatecznie, z uwagi na kontynuowanie pościgu przez funkcjonariuszy Policji, zdecydował się je porzucić. W toku postępowania ustalono, że wartość miedzianych rurek zabranych ze sklepu (...) wynosiła 753 złote (612,50 złotych netto). W wyniku odłączenia tychże rurek od instalacji chłodniczej sklepu, doszło do naruszenia substancji rzeczy - elementu agregatu w postaci skraplacza. Powyższe w znacznym stopniu ograniczyło jego użyteczność – urządzenie przestało ochładzać powietrze wewnątrz lodówek. W efekcie, znaczna część artykułów spożywczych znajdujących w lodówkach (o łącznej wartości 3.755,03 złotych) uległa zepsuciu, przez co, nie nadawały się one do spożycia. Wyrwanie rurek z instalacji chłodniczej, spowodowało konieczność dokonania napraw skraplacza. Ponieważ wartość wymienionej części wyniosła 5.742 złote (4.669 złotych netto), Sąd zmienił opis czynu przyjęty w akcie oskarżenia i uznał, że to właśnie ta kwota stanowiła wartość szkody wynikającej bezpośrednio z uszkodzenia urządzeń chłodniczych.

P. Ż. dopuścił się przypisanego mu w warunkach współsprawstwa (art. 18 k.k.). Istotą tej postaci zjawiskowej jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Dla jej zaistnienia konieczne jest występowanie elementu obiektywnego, który może polegać zarówno na wspólnej realizacji znamion tzw. czynności czasownikowej, jak i na tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast elementem subiektywnym i warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców

woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Owo porozumienie zachodzić musi przed popełnieniem przestępstwa lub zrodzić się w jego trakcie. Pozwala ono przypisać każdej ze współdziałających osób również i tę czynność sprawczą, która przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa. Materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż takowe porozumienie zaistniało pomiędzy P. Ż. i Ł. M.. Oskarżeni aprobowali działanie przestępne jako całość, traktowali zachowania swego towarzysza, jako swoje własne.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę P. Ż.. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. P. Ż. jest i już w trakcie popełniania czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – kradzież oraz uszkodzenie rzeczy, to przestępstwa pospolite, których karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. P. Ż. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Stopień szkodliwości społecznej czynu P. Ż. należy określić jako wysoki. Na skutek jego zachowań doszło do powstania wydatnej szkody majątkowej w wysokości łącznej 16.328,60 złotych, na którą, prócz wartości zabranych i uszkodzonych rzeczy, złożyły się również koszty napraw. Należy jednakże podkreślić, iż P. Ż. działał w zamiarze bezpośrednim, z premedytacją i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Czyn popełniony przez oskarżonego miał przy tym charakter szczególnie zuchwały, gdyż został wymierzony przeciwko mieniu wystawionemu na widok publiczny, stanowiącego element wyposażenia sklepu osiedlowego, położonego w sąsiedztwie wielu budynków mieszkalnych.

Konfrontując ustalony stan faktyczny z przepisami ustawy, Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie, zachodzą przesłanki do wydania wyroku skazującego. W punkcie I. wyroku, Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że sprawca dopuścił się przypisanego mu czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie art. 33 § 1 i § 2 orzeczono dodatkowo karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki na 10 złotych.

Na niekorzyść P. Ż. przemawia przede wszystkim fakt jego wielokrotnej uprzedniej karalności, w tym dwukrotnej karalności za przestępstwa podobne. Za okoliczność obciążającą należy uznać wysokość wyrządzonej o szkody fakt, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Naczelną pobudką przyświecającą mu w chwili czynu była niewątpliwie chęć łatwego i szybkiego wzbogacenia się. P. Ż. był w inkryminowanym czasie osobą zdrową, mającą możliwość zarobkowania. Zamiast tego wybrał jednak prostszą, lecz nieuczciwą drogę w kierunku zaspokojenia potrzeb życiowych i w ten sposób uniknął wysiłku nieodłącznie związanego z pracą zarobkową. Na niekorzyść P. Ż. przemawia również fakt, że działał pod wpływem środków odurzających.

Za okoliczność łagodzącą należy uznać fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyczerpujące wyjaśnienia.

Sąd uznał, iż do osiągnięcia względem P. Ż. wychowawczych i prewencyjnych celów kary przyczynić się może jedynie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Należy bowiem, po raz kolejny, podkreślić, iż był on uprzednio wielokrotnie karany, także za przestępstwa podobne do przypisanego. Dotychczasowa postawa życiowa P. Ż. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. Zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek pozwalających mieć nadzieję, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, a tym bardziej, że nie popełni kolejnego przestępstwa. Wydając niniejszy wyrok, Sąd chciał zatem uzmysłowić oskarżonemu, że dopuszczając się w przyszłości kolejnych przestępstw musi się liczyć z perspektywą osadzenia zakładzie karnym. Zdaniem Sądu, właściwości oskarżonego, pozwalają przyjąć, iż dalsze przebywanie oskarżonego na wolności stanowiłoby realne zagrożenie dla

społeczeństwa. Sąd uznał, iż samo tylko zagrożenie w postaci przerwania okresu próby i umieszczenia oskarżonego w zakładzie karnym nie byłoby instrumentem, który wypełniłby należycie funkcję wychowawczą. Cel ten w omawianym przypadku może bowiem spełnić jedynie bezwarunkowa izolacja. Zwłaszcza, że w przeszłości, bez zamierzonego skutku, dwukrotnie stosowano wobec oskarżonego omawiany środek probacyjny. Przeciwno stosowaniu tego środka przemawia również w badanym przypadku baczenie na społeczne oddziaływanie kary. W ocenie Sądu nie byłoby w odbiorze społecznym dobrym sygnałem zastosowanie wobec tak zatwardziałego sprawcy, dobrodziejstwa art. 69 k.k. Zachowanie oskarżonego nie wskazuje na to, żeby szczerze żałował tego, co zrobił.

W punkcie II. wyroku, na poczet orzeczonej wobec P. Ż. kary pozbawienia, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania). Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

Mając na uwadze sytuację majątkową P. Ż., na podstawie przepisów przywołanych w punkcie V. wyroku Sąd obciążył oskarżonego jedynie opłatą w wysokości 280 złotych i zwolnił go z ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności oraz dokonane ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku orzekł, jak w sentencji wyroku.